

Χαρτί πολλά πονετικό και γράμματα θλιμμένα,¹
 ἄμε, γλυκοχαιρέτησε τὴν ἀγαπῶ ἀπ' ἐμένα·
 ἄμε χαρτί μου σπλαχνικά κλίνε, προσκύνησέ την,
 μυριοκανάκισέ μου την και χιλιοπαίνεσέ την
 κ' εἰ τι σοῦ γράψω πρὸς αὐτὴν γὰ τῆς τὸ πῆς θυμῆσου,
 δηγήσου της τὰ πάθη μου και κλαῦσε και λυπήσου,
 κι' ἂν ἔν' και δῆς την ἴσοστρεψε, χαρτί μου ὀπίσω (στίχος χωλός)
 και κατὰ τὸ ἔκαμεν αὐτὴ πὲς μου και μὲ γὰ ποίσω.
 Καὶ γὰχω ὀλπίδα και χαρὰν γὰ ἴλιξη ὁ λογισμὸς μου,
 εἰδὲ και μὴ γὰ ξοριοιτῶ μακρῦτάτα τοῦ κόσμου·
 ἰδέ την τ' ἔναι ὁ σκοπὸς και τί ἔναι ὁ λογισμὸς της,
 ἰδέ την ἂν και καίεται αὐτὴ ὡσὰν ἐμένα
 κι' ἂν ἀποφθιάνεται συχνά, κι' ἂν εἶναι στολισμένη·
 ἰδέ την ἂν λησομένησε τὴν πολυσπλαχνοσύνη
 τοῦ πόθου τὴν γλυκότητα και τὴν ἐμπιστοσύνη.
 Ἐάνοιξε ἰδέε και ἤξευρε και ἔλθω αὐτοῦ γὰ σ' εὔρω
 γὰ σ' ἐρωτήσω γὰ μοῦ εἰπῆς τὸ τί ἔναι γὰ τὸ ἤξεύρω²,
 ἄλλον δὲν ἔχω γὰ σὲ εἰπῶ, μόνον γὰ ζῆς και γᾶσαι
 κ' μένα τὸν πολυπαθῆ πάντα γὰ μὲ θυμᾶσαι³.

Ἐξαιρετικὴν ἐντελῶς θέσιν μεταξὺ τῆς σειρᾶς τῶν ποιημάτων αὐτῶν κατέχει τὸ ὑπ' ἀριθ. 16 και ἐπιγραφόμενον «ἡ Νιότη», τὸ ὁποῖον εὐδῶλως δύναται γὰ θεωρηθῆ ὡς δημοτικὸν τραγούδι, ἀλλὰ προφανέστατα εἶναι προῦδὸν ἐντέχνου ποιήσεως, μὴ στερομένου και ἀξίας τινός διὰ τὴν ἀλήθειάν του ὡς πρὸς τὴν ἐξωτερικευσιν τῶν συναισθημάτων τοῦ ποιητοῦ εἰς τὴν σκέψιν τῆς ἀπωλείας τῆς νεότητος· ἔχει τὸν ἀληθῆ ἐλεγειακὸν τόνον:

Ἐλάτε πάντες, ἀδελφοί, τὴ νιότη ἄς τὴν χαροῦμε
 ὅτι ἔρθει θέλει και καιρὸς γὰ τὴν ἀναζητοῦμε.
 Ὡ νιότη πολυζήλευτη και χρόνοι ζητημένοι,
 πῶς δὲν τηρεῖτε τὸ θεριὸ ὁποῦ μᾶς ἀναμένει;
 Ὡ θάνατε πρικότατε, ὁποῦ τοὺς νιοὺς σκοτόνετε
 και τὰ κοράσια τὰ ἔμμορφα ἐοῦ τὰ θανατιῶνετε!...

1. Εἰς Legrand ὡς ἀνωτέρω σελ. 60.

2. Ὁ τύπος αὐτὸς «ἤξεύρω» ὁμοιοκαταληκτῶν μετὰ τὸ «εὔρω» εἰς γραπτὸν μνηματιὸν πρὸ πέντε περίπου αἰῶνων, ἀλλ' ἀπαντῶμενος και εἰς ἀρχαιότερα καιμένα λατικῆς γλώσσης, δύναται γὰ χρησιμεύει ὡς ἐπιχείρημα, ὅτι δὲν ἔχουν δίκαιον οἱ ὑποστηρίζοντες, ὅτι πρέπει γὰ γράφεται ὄχι «ξεύρω» και «ξεύρω», ἀλλὰ «ξαίρω», ὡς προερχομένου τοῦ ρήματος ἐκ τοῦ «εἰξαίρω».

3. Οἱ δύο τελευταῖοι αὐτοὶ στίχοι φέρονται και ὡς δημοτικὸν τραγούδι (θίστιχον).

